

samt um, at ábyrgdin fyri búskaparlaga politikkinum í Føroyum, herundir fyri framtíðar lántøku og veðhaldum, (.....) liggur hjá landsstýrinum. ..."

Í veruleikanum er hatta ein skammblettur, sum er settur á føroysku fólkasálina, at tað skal vera neyðugt at skriva svart uppá hvítt í eini avtalu, at føroyingar frá nú av - frá 10. juni 1998 - hava ábyrgd av sínum handlingum. Sum um ábyrgdin ikki altíð hevur ligið á føroyingum. Tað finnast nógvir føroyingar, sum sína ábyrgd og taka avleiðingarnar av tí. Tað sum ikki hevur staðið greitt fyri summum, hevur verið at viðurkenna sær skyldina at hava ábyrgdina. Eitt er at hava ábyrgdina, eitt heilt annað er at átaka sær ábyrgdina, at gera hana til eitt sjálvsagt kategorískt imperativ, eitt ófrávikiligt kravboð.

Tann, sum tekur ábyrgd á seg, má í tøkum tíma tora at siga nei. Tað orðið hevur verið ov sjáldan at hoyrt frá føroyskum politikkarum og øðrum, sum taka yvirorðnaðar avgerðir. Tað tykist at hava størri týðning bara at gera øllum til vildar, at ganga øllum ynskjum á møti, enn at halda fast uppá tey meira langsíktuðu politisku málini. Tí bleiv so vordið, sum tað bleiv. Tann stuttsskygdi løtuvinningspolitikkurin tykist eisini at vera tann, ið higartil sýnist at geva flestu atkvøður. Men væntandi fara vit at koma so langt, at tann peningurin, ið er ætlaður flokknum til politiska upplýsing um framan og ætlaðan politikk, og ikki einans fer til valpropaganda

og annað fják og fjas. Fjølmiðlarnir hava eisini eina stóra uppgávu at kunna veljaran um tey meira langsíktuðu perspektivini í politikki.

Seinasta valúrslitið gav ábending um, at ein meiriluti av Føroya fólki ynskir, at vit skulu fáa meira sjálfstýri. Alt gott um tað. Hava vit figgarligt og búskaparlaga trygt grundarlag undir tí, so ganga allir flokkar á tingi inn fyri størri sjálfbjargni. Men ivamálið er størri, um vit tulka úrslitið soleiðis, at ein meiriluti av fólkinum ynskir at kvíta ríkisfelagskapin og at taka loysing ístaðin.

Í hesum spurninginum er teir yntsu politisku flokkarnir misjavnir á máli. Støðan til tjóðskaparspurningin hjá tí flokki, sum eg havi umboðað, er greið: Vit ynskja so nóg sjálfbjargni, sum samfelagsbúskapurin er førur fyri at bera, men vit ynskja framhaldandi at vera verðandi í ríkisfelagskapinum.

Hvørja ferð eitt nýtt landsstýri ella eitt nýtt kommunustýri tekur við, hevur tað ávisar ætlanir um broyting, sum skulu fremjast. Hesar broytingar eru ein neyðug fyrirtreyt fyri, at talan kann vera um framhaldandi menning av samfelaginum. Gamlar siðvenjurugu takast upp til nýggja meting. Tað, sum er óneyðugt, avloðað og úttan veruligan týðning, má sáldast frá og beinast burtur, fyrn at tað nýggja skal kunna virka. Bygnaðarbroytingar í landsfyrirsitingini, bygnaðarbroytingar í kommununum, broytt viðurskipti í

Fuglafjarðar manskór sang við til felagsangin

ríkisfelagskapinum, broytingar í landslagnum orsakað av vinnulivs-útyggingum. Alt hetta er dømi um broytingar, sum nema við eymar kenslur hjá mongum, men sum skulu skapa fyrirtreyt, sum bera fram móti einum betri, einum fjøllbroyttari, einum sterkum samfelagi.

Vilja vit hava menning, so mugu vit eisini vilja broytingar.

Fyri okkum fuglfirðingar, sum hava fraðkað okkara barnaskógvar her í bygdini, men sum síðani hava búið aðrastaðni, er hend ein ógvuslig broyting í bygdarmyndini seinastu 30 - 40 árin.

Ein stórrur partur av tí grøna bønnum er burtur, og vegir og snotulig sethús er komin ístaðin. Tað mesta av tí upprunaliga fjørni er eisini burtur, ja, helit av Enninum og heim á sand er nú fyllt upp langt út á sjógv, og tað hevur givið pláss fyri virkisbygningum og einum havnalag, sum skal geva grundarlag fyri vinnulivinum og fyri vælferðini hjá fólkinum, sum her býr. Flestu av teimum vinnuvirkjum, sum góvu arbeiði í bygdini tá, eru ikki til longur, men ónnur eru komin ístaðin, sum kunnu tryggja, at Fuglafjørður er og framvegis verður eitt liviligt stað at búgva í.

Tað er einki meira enn náttúrligt, at ein bygd skiftir

útsjón eftir einum mansaldr. Um eingin broyting var at siggja, so var tað eitt týðiligt prógv um, at einki var hent, at stillstandur og atgerðarloysi hevði rátt í bygdini.

Umskipti og broyting harafturímóti eru oftast talandi tekin um framburð og menning, um áræði og nýskap, um nýhugsan og um trúgv uppá framtíðina. Tað er eisini hetta, sum hevur sermerkt hesa bygdina.

Hjá teimum, ið mest sum einans untust at slíta sínar barnaskógvar her í bygdini, kann henda broytingin í bygdarmyndini týkjast sár og harmiligt, tí samstundis við, at alt hetta nýggja

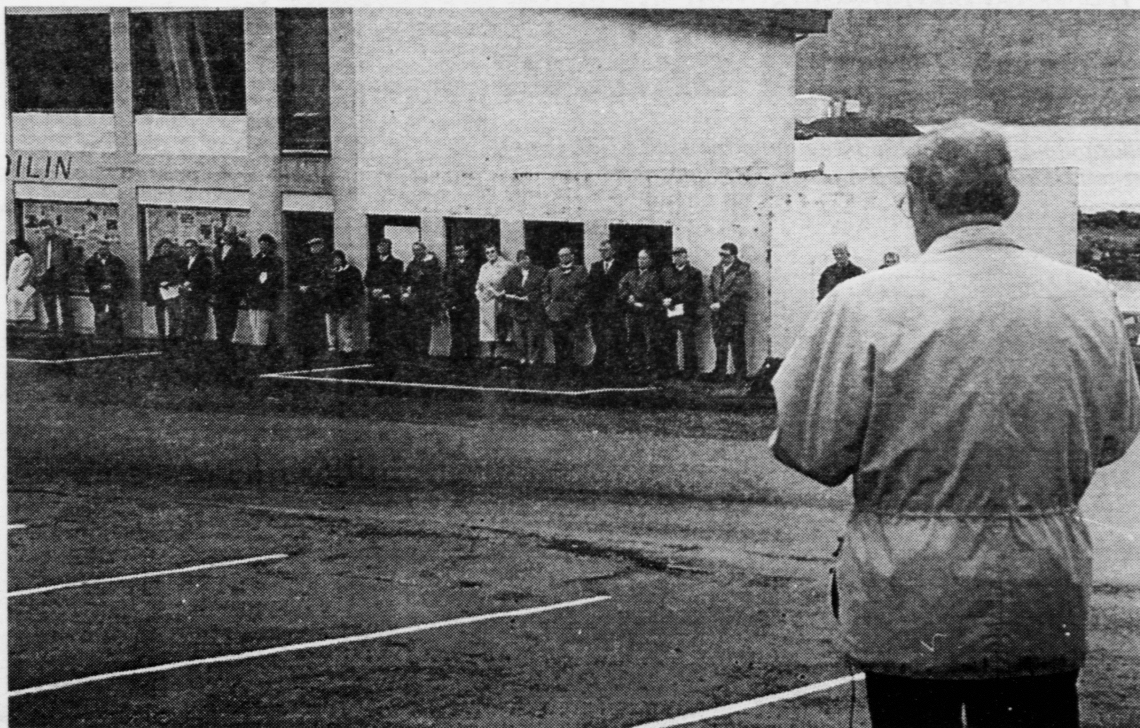
kemur, so svinnur nóg av tí eldra, og tað er til tað eldra, at minnini knýta seg. Tað allarmesta av tí, sum vit bera í minninum, knýtir seg annaðhvørt til ávis menniskju ella til eitt ávist stað.

Menniskju, vit kendu, fara burtur og koma ongantíð aftur. Á sama hátt er tað við støðum. Tann fjørni vit vaðsaðu í, teir teigar, vit spældu á, tað hvørur tað mesta so við og við og kemur ikki aftur.

Sjálvandi hava slíkar sjálsóknir hugsanir ongan rætt. Sjálvandi eigur slíkt ikki at forða fyri skilgøðari meining. Vit mugu øll ásanna, at vit liva undir broytingarinnar lóg. Romantikkarnir - mugu ugga seg við orðum hjá Ibsen, at „evigt ejes kun det tabte“. Menniskju kunnu fara, støð hvørva, men minnini tekur eingin frá okkum.

Eins og so nógvar aðrar bygdar í Føroyum hevur Fuglafjørður seinastu árin verið ígjøgnum eitt torført tíðarskeið við vinnuligum bakkostum, arbeiðsloysi og fráflyting sum fylgja. Við áræði og góðari fyriskipan er nú við at vera vunnid á trupulleikunum, og tað skal vera mín vón, at Fuglafjørður framvegis fer at vera ein undangongubygð bæði á tí vinnuliga økinum og ikki minst, tá ið talan er um tað mentunarliga.

Og við hesum orðum vil eg ynskja øllum eina framhaldandi góða Varmakeldustevnu.

Nakað av fólki var møtt til fólkafundin, at liða á fuglfirðingin í Havn, Eilif Samulesen.

Myndir: Frants Jensen